

BENŐ ATTILA
(*Kőmadár*)

Szürke kőmadár kézről-kézre járt.

Élő!Élő! – így adták egymásnak át.

Ismételve a szót, mozdulatot.

Mestermunka volt, élőnek hatott.

De néma volt, mozdulatlan magány.

Egyszerre élő és halott: talány.

A szokás parancs kézről-kézre adja.

Nő a közöny: csak a múlt darabja.

De egy kéz nem adta rögtön tovább,

hanem őrizte egy évszakon át.

Szemmel becézte, tenyerén hordta,

mint aki tudja, mit rejt a monda.

Váró lélegzetben a kő éled,

mozdulnak a körvonalak, élek.

Íme, könnyen lendül szárnycsattogva

a szemek közönyébe zárt csoda.

Leomlik a testre szabott határ,

felröppen, köröz az égi madár.

Aztán visszazáll, vonzza a mélység,

az érintő tekintet, szó-éhség.

*

Évszak elszáll, a kéz továbbadja,

a madár sorsát más kézre hagyja.

Élő – fura szó az új gazdának:

kezében a szárnyak kövülten állnak.

Ugyan, ez csak kőmadár, kődarab.

(S a lélegzet kőbe zárva marad.)